

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 6092515

סמ"ר יאורי עמית ז"ל

סמ"ר יאורי עמית ז"ל
בן 21 בנפלו

בן עינת ושחר
נולד בירושלים

ב-י"ז בכסלו תשנ"ד, 30/11/1993

התגייס ב-20.3.12

התגורר בירושלים

נפל בקרב

ב-כ"ח בתמוז תשע"ד, 25/7/2014

במבצע "צוק איתן"

שרת בחיל הנדסה

יחידה: גד' 603

מקום נפילה: רצועת עזה

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ד, חלקה: 7, שורה: 2, קבר: 5.

הותיר הורים, אחות- נועם ואח-עידו

קורות חיים

בנם הבכור של עינת ושחר. עמית נולד בירושלים ביום י"ז בכסלו תשנ"ד (30.11.1993). אח בכור של נעם ועדו.

עמית גדל במרכז ירושלים. הוא למד בבית ספר יסודי "רחביה" ע"ש דוד ופולה בן-גוריון. תיאר אביו שחר: "בהתחלה בהתחלה בכיתה ב' ביקשת לעזוב מסגרת פתוחה לבית ספר רגיל, בגלל ש'לא עושים כלום' ויש 'מלא ריבים' ... עברת למסגרת רגילה. כבר אז ראו את אופייך: דעתן שמכיר את עצמו ויודע מה טוב לו. כמה צדקת שעברת מסגרת ... ביסודי היית ילד בולט, חינוכי, אנרגטי, שעוזר לכולם, מארגן ומסדר. תמיד מתקן ובונה משהו, עוזר לאב הבית. המנהלת התאהבה בך וקיבלת כבוד באימון נבחרת הכדורסל של הצעירים ולעזור לרותי המורה להתעמלות".

מהיסודי המשיך עמית ללימודי תיכון בגימנסיה העברית. את התיכון עבר עמית בקלות, עם סנדלים ומכנסיים קצרים גם בחורף ועם מחברת אחת לכל המקצועות. בלימודים הוא לא השקיע הרבה, ועד כדי כך הגיעו הדברים שבכיתה י' הגדיר מושג חדש בעיר, כדברי אביו – תלמיד מלגה: "אם לא היית בנבחרת הריצה, האופניים, הכדורסל והשחייה היה צריך לחפש לך בית ספר אחר".

עמית אמנם לא אהב ללמוד, ולבית הספר הגיע בעיקר בשביל החברה, אבל הוריו לא דאגו, שכן כשבאמת התעניין במשהו למד אותו כמו שצריך, קרא ספרים והשלים ידע כהלכה. וכך, אחרי שכמעט נזרק מבית הספר בכיתה י"א, לקח את עצמו בידיים וסיים את הלימודים בהצלחה עם תעודת בגרות נאה. "עשית מסלול קצת מוזר", כתב האב שחר,

סמ"ר יאורי עמית ז"ל

"פיזיקה ומתמטיקה מוגבר ולאחר מכן תנ"ך מוגבר עם גיאוגרפיה ולבסוף אמנות וצילום. מסלול מוזר, אבל לא נלחמנו בזה ולא חשבנו שתפסיד משהו. ידענו שכשתרצה ללמוד משהו מאתגר אתה תתגבר על כל חוסר וקושי".

לעמית היו יחסים מצוינים עם הוריו, ולאחיו ואחותו הוא היה אח בוגר ומגונן. פעם, כשהוא היה בחטיבה, קרה שהציקו לאחותו הצעירה ולחברותיה ועמית ארגן את חבריו, שהגיעו וטיפלו במצב (בלי אלימות!). אמנם הוא ננזף אחר כך, אך הכול הסכימו שפעל כהלכה.

סיפרה נעם, אחותו, של עמית: "לא היית אח רגיל שמתקשר ושולח הודעה סתם ככה באמצע היום, מספר על היום שעבר עליך ומה קורה, אבל בדרכך שלך הצלחת להיות אח גדול למופת – אחד שמגונן מרחוק, שמיעץ לגבי ענייני צבא, מתקשר ביום הולדתו, שואל איך אתה נראה והאם להחליף חולצה לפני היציאה. בשבילי היית דמות לחיקוי ולהערצה, ובכל הזדמנות שיכולתי סיפרתי עליך, על מה שעשית ושאתה עושה, התכניות לעתיד, ומתי נזכה לפגוש כבר את החברה שתזכה בך. היית אדם מסוגר לעצמו ושקט, אך השתיקה אמרה הכול. דרך הארץ שלך, החשיבה על אחרים לפני עצמך, הדאגה והאמונה, הדרך שבה הובלת אנשים, המסירות, וגם אם קשה לא נשברים. בן אדם עם ראש על הכתפיים, כישרוני, בעל יכולות רבות ומגוונות".

עמית – עמיתקוש, עמיתוש או עמיתי בפי כל אוהביו – היה נער שקט ומופנם, בעל חוש הומור ציני משובח, אשר תמיד הקרין לסביבתו ביטחון עצמי ושלווה פנימית. עם השנים הוא רכש ידע רב בתחומים מגוונים, אך אף פעם לא השוויץ בידעותיו וביכולותיו. סיפר גילי, גיסו של עמית: "לך עמית תמיד היה קול פנימי חזק וברור, תמיד ידעת מה אתה רוצה, מה טוב לך ומה לא וחיפשת את דרכך הייחודית בעולם. היופי והקושי של החיים על פי קול פנימי השתקפו באישיותך ובכל מעשיך, כי זה לא פשוט. זאת דרך בלתי פוסקת של חיפוש ניסוי ותהייה, ואתה עברת אותה בדרכך עם הקשיים, ההתלבטויות וחיפוש הכיוון".

בשעות הפנאי עמית אהב לבלות עם חברים אך גם אהב להיות לבד בחדרו, לנגן על גיטרה – בתחילת הדרך למד לנגן בכמה שיעורים מסודרים, בהמשך למד לנגן מהאינטרנט – או להקשיב למוזיקה. עמית אהב בעיקר את האמן אסף אבידן. עם חבריו הטובים עמית בילה במקלט שהם סידרו ושיפצו וקראו לו הזולה שלהם, הם לא אהבו פאבים רועשים. בזולה הם ישבו שעות, מנגנים וצוחקים, עד ששכנים העירו על הרעש ...

חגי, חברו הטוב של עמית, סיפר: "אי אפשר לתאר אותך. היית משהו מיוחד, זן נדיר, עוף מוזר, הכול ביחד. אבל היית אמיתי וטוב. לא התעסקת בשטויות של רוב האנשים הרגילים. אולי היית בכלל מלאך, שבא אלינו לאיזו שליחות למשימה חשובה ללמד בני אדם איך צריך להתנהג ולהוות דוגמה".

עמית אהב מאוד לטייל, עם משפחתו ואחר כך עם חברים. עם השנים הוא הוכיח את עצמו כבעל יכולת ארגון ותמיד ארגן את הטיולים – לים, לפיקניק או לטבילה במעיין. מגיל צעיר עמית עסק הרבה בספורט. לכל מקום הוא התנייד על אופניו, או פשוט בריצה, וכך טייל בכל חלקי ירושלים עירו והכיר אותה מצוין. בכל תחום ספורט בו עסק – שחייה, ג'ודו, כדורסל, אופניים – הוא הצטיין. עמית התמיד בעיקר לרוץ ולרכב על אופניים, והישגיו בריצה היו מעולים. לקראת סוף התיכון הוא החל להתאמן לקראת הצבא, רץ למרחקים ארוכים והגדיל עומס כל הזמן – בדרך כלל רץ עם שקי חול על הגב. אחרי הריצה היה

סמ"ר יאורי עמית ז"ל

מתאמן בבית עם משקולות ומוט מתיחה.
ביום 20.3.2012 התגייס עמית לצה"ל. הוא שירת כלוחם בחיל ההנדסה. זאת אחרי שהתנדב לשייטת, עבר בקלילות את הגיבוש הפיזי אך בצניעותו היה לו קשה לשווק את עצמו בשלב הריאיון, כדברי אביו.

עמית סיים הכשרה מתקדמת בהנדסה קרבית כחניך מצטיין ושירת בגדוד "להב" המסופח לחטיבה 7, עוצבת "סער מגולן". הוא השקיע בצבא, אהב את השירות, קיבל את המשימות הכי קשות ותובעניות ותמיד מילא אותן בצורה טובה. מעבר למשימותיו הוא פינה זמן ואנרגיה כדי לעזור לחבריו, מפקדיו סמכו עליו בכל מצב ופקודיו אהבו והעריכו אותו. בגדוד הכירו במקצועיותו של עמית, ביכולותיו ובשלווה שהקרין וקראו לו "המושלם". אחרי תקופה בה עמית הוכיח עצמו כרציני, מקצועי ובעל יכולת מנהיגות הוא נשלח לקורס קצינים, אך עזב אותו מרצונו כדי לפקד על חייליו באופן הכי ישיר שאפשר. בגדוד הוא מונה לסמל מחלקת הוותיקים, ועם הזמן התקדם לדרגת סמל ראשון. גם בצבא המשיך עמית לעסוק בספורט. בחופשות הוא הקפיד לרוץ, ובאימונים הצטיין בריצות ניווט. זמן קצר לפני נפילתו הוא עבר באילת קורס צלילה.

בחודש יוני 2014, אחרי שמחבלים חטפו ורצחו שלושה צעירים בשומרון, התגבר ירי רקטות מרצועת עזה לישראל, ובעקבות כך יצאה ישראל למבצע "צוק איתן" נגד החמאס באזור עזה. המבצע החל ב-8.7.2014 בהפצצות מהאוויר, וכעבור תשעה ימים החלה כניסה קרקעית של יחידות צבא לרצועת עזה לטפל במוקדי הירי ובמנהרות הטרור, משימות שבוצעו עד תום המבצע בסוף חודש אוגוסט. יחידתו של עמית השתתפה בלחימה מראשיתה וביצעה משימות רבות, כולל גילוי מנהרות והשמדתן, ניטרול זירות מטען ופיצוץ מבנים חשודים.

עמית נפל בקרב במבצע "צוק איתן" ביום שישי כ"ח בתמוז תשע"ד (25.7.2014). באותו יום עלתה חוליה בת ארבעה לוחמי הנדסה – מפקד המחלקה, הסמל עמית ועוד שני חיילים – למגדל המים במרכז חירבת ח'זעה שבדרום רצועת עזה, אזור שנסרק על ידי כוחותינו אך לא היה סטרילי, כדי להכין אותו לפיצוץ. כששמעו שיש היתקלות עם נפגעים הארבעה ירדו מהמגדל ורצו לעזור. עמית החליף את הקשר שנשקו נתקע ורץ לצד מפקד המחלקה. הם נתקלו בשני מחבלים שנהרגו בחילופי האש וכשעצרו בפינה להתארגנות הבחין בהם מחבל שהסתתר בסמוך וירה לעברם צרור מטווח קרוב. עמית נהרג במקום, מפקד המחלקה נפצע קשה. בקרב באותו יום נפל גם סמל ראשון גיא בוויילנד ז"ל.

עמית היה בן עשרים ואחת בנפלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר הורים, אחות ואח.

על מצבתו של עמית כתבו אוהביו: "מרחוק נדלק אור. אל תסטה כדי שתוכל לחזור".
ספדה לעמית נעם, אחותו: "עמית אח שלי הגדול, איך נפרדים? איך אומרים ביי, להתראות, או שלום? כנראה שייקח כמה ימים, חודשים או שנים עד שנצליח לעכל ולהתמודד עם המצב החדש שנקלענו אליו ... היית עמוד התווך של המשפחה, העמדת את כולנו במקום שצריך, החזקת אותנו ברגעים הקשים שלנו – ואני יודעת שתעשה זאת גם עכשיו, תושיט לנו יד מלמעלה כדי שלא נפול ונתרסק ושגם עכשיו נוכל להישאר יציבים".

אוסי, דודתו של עמית, ספדה: "עמיתי. ביום שישי בערב הזמן עצר מלכת, קיבלנו כרטיסים לסרט אימה, סיוט, חלום בלהות. הובילו אותנו לקולנוע הלא נכון ולאולם-עולם בלתי

סמ"ר יאורי עמית ז"ל

מוכר, מפחיד וחשוך ... לא נזכה לראות אותך מטייל בשביל ישראל, צולל באילת, לומד באוניברסיטה, מחפש את מזלך בכישוריק הרבים, מרביץ איזה טריאתלון כדי שלא ישעמם, מגלה עולם, ממציא תחום ספורט שאף אחד לא חשב עליו, מבלה עם חברים וחברות, כן פשוט מתנסה בכל אותם דברים שבני עשרים עושים ... ביום שישי נגמר פרק אחד של חיינו והתחיל פרק אחר, כואב וקשה. מעכשיו כל שמחה תהיה מלווה בעצב, שלא משנה איפה אנחנו אתה תמיד תהיה שם, בציפייה תמידית שהנה אתה כבר מגיע, שאולי הטלפון שמצלצל הוא ממך. השארת אותנו להתמודד עם מציאות בלתי נתפסת, כואבת ומכעיסה. אין בחירה בשיכול, זה משהו שנחת עליך כרעם ביום בהיר וצריך ללמוד לחיות איתו ... אנחנו אוהבים אותך, את כל כולך, ומתגעגעים כל כך. מתגעגעים שזה כואב, חונק ופשוט בלתי נתפס."

עינת, אמו של עמית, כתבה: "עכשיו אנחנו מתגעגעים ומחכים שתיכנס הביתה, תזרוק איזה 'אהההה', תזרוק את התיק, תשתרע על הספה ותנגן בגיטרה. מתגעגעים למוזיקה הבוקעת מהלפטופ כשהתקלחת, מתגעגעים לחיוך הביישני, המתוק, הטוב ושובה הלב. מתגעגעים לחיבוקים ולנשיקות החטופות, שהסכמת לקבל רק כאשר נסעת או שבת מהצבא, מתגעגעים לשיחות הטלפון הלקוניות: 'אימא, אבא, הכול בסדר, להתראות'. ובכלל, געגועים לאישיותך המקסימה וכאב נורא לנוכח הידיעה שלא נראה אותך עוד, נחלום את דמותך, וזיכרונות שהופכים להיות חלק מאתנו. החוסר הזה לא יושלם לעולם – לא הזמן ולא המרחק ...

היית כל כך מדהים, עם לב טהור ועם העיניים הכי חודרות ומבינות, וחיוך שהיה ממס כל אחד ואחת. כל הטוב שבעולם פרוס לפניך. ובמקום, הלכת כל כך מוקדם. כל שנותר לנו כעת הוא להתגעגע, לזכור ולהנציח."

כתב חגי, חברו הקרוב של עמית, שפגישתם האחרונה הייתה בלחימה בעזה: "אני מתחיל להבין שאתה כבר לא תחזור הביתה ותתקשר, והידיעה הזאת גומרת אותי. איך זה הגיוני שמישהו שכל כך אהבת לא יחזור יותר אף פעם ושלא ניפגש עוד, איך מתמודדים עם זה. כמה חוויות ודברים שבא לי לספר לך, אבל אין למי. הרי אף אחד גם לא יבין אותי כמוך, כל כך שונים היינו אבל אותו בן אדם. הגעגוע הוא אינסופי ובלתי נסבל, זה עמוק יותר מגעגוע, זה חלק ממך שחסר ובלעדיו קשה כל כך לתפקד."

ב-30.11.2014, יום הולדתו של עמית, שחל ארבעה חודשים אחרי נפילתו, כתבה אחותו נעם: "לא יודעת מה לאחל לך, והיה הרבה יותר קל אם היית כאן ... בריאות – אתה תישאר בריא כמו שור, עושר – יש מה לקנות שם למעלה? הצלחה – כל מה שעשית הצלחת בו ואני מאמינה שגם עכשיו, אושר – תמיד היית מאושר, אהבה – מי יודע, אולי מצאת שם את האחת שלך, עד מאה כעשרים – גם ככה תישאר צעיר לנצח ... אני רק אאחל שתמשיך ללוות אותנו תמיד בכל דבר שנעשה, ושתשמור עלינו מלמעלה."

כשהיה עמית בן שלוש-עשרה השתתף אביו שחר ברכיבת טיפוס באופניים לחרמון. עמית התעניין ברכיבה, והאב והבן החליטו לעשות את זה יחד אך לא מצאו זמן. זמן קצר לפני נפילת עמית סיכמו השניים לעשות בקרוב מסע אופניים בשני קצווי הארץ, בהר שלמה הסמוך לאילת ובחרמון, אך לא זכו. באוקטובר 2014, כשלושה חודשים אחרי נפילת עמית, החליט אביו להשלים את המסע. כתב שחר: "שמונה שנים אחרי הטיפוס לחרמון מאוד מאוד רציתי להשלים את המסע ולסגור את שני הקצוות/ פסגות, למרות ההיעדר והאין של

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמ"ר יאורי עמית ז"ל

עמית. בשביל עמית, ובשביל עצמי. בסוכות טיפסתי את הר שלמה לבד, טיפסתי והזעתי, טיפסתי ובכיתי ועמית איתי".

זכרו של עמית הונצח בשביל לרכיבת אופניים שנבנה בערבה בשיתוף רשות הטבע והגנים ועמותת שביל ישראל לאופניים, בין חרבת קצרה למואה, בנובמבר 2014. זהו הקטע האחרון שהשלים את השביל בין מצפה רמון לאילת, ובבנייתו השתתפו משפחתו של עמית וחבריו. "עמית תמיד אמר שכשהוא ישתחרר יעשה את כל שביל ישראל", סיפרו הוריו בטקס חנוכת השביל, "הוא השתתף בטריאתלונים והתנייד באופניים, ולכן הנצחה כזו התחברה לו ולנו".

באתר פייסבוק נפתח דף קהילה לזכר עמית. בדף תמונות רבות שלו, קישורים לכתבות שפורסמו, תמונות של ההנצחה בשביל ישראל ודברי זיכרון וגעגוע שכותבים אוהביו.

